

Natte dozen



Marnix  
Peeters

*roman*



*De Bezige Bij Antwerpen*

*Natte  
dozen*

John Wolf staarde haar aan.

‘Van de meeste boeken weet je dat er niets *gebeurt*’, zei Jillsy. ‘Heregod, dat zult u toch wel weten? Van andere boeken weet je wat er gaat gebeuren, dus die hoeft je ook niet te lezen. Maar dit boek,’ zei Jillsy, ‘dit boek is zo getikt dat je weet dat er iets zal gebeuren – alleen kun je je maar niet voorstellen wat. Je moet zelf getikt zijn om te kunnen raden wat er in dit boek gebeurt.’

‘Dus heb je het gelezen om dat te ontdekken?’ vroeg John Wolf.

‘Waarom zou je anders een boek lezen, nietwaar?’ zei Jillsy Sloper.

**JOHN IRVING**

Je ne te quitterai point que je ne t'aie vu pendu.

**MOLIÈRE**



Wraak is een gerecht dat koud gegeten moet worden.

**JOSEPH GOEBBELS (O.A.)**



Er komen nog genoeg ernstige mensen na ons.

**EVA BERGHMANS**



Es bleibt zwischen Menschen, sie seien noch so eng  
verbunden, immer ein Abgrund offen, den nur die Liebe,  
und auch nur mit einem Notsteg, überbrücken kann.

**HERMANN HESSE**

*Voor Sus en Wis,  
alias Mars en Eef*

*en voor Meisje en Zotte Fons*

*Ik zweer bet, kameraad, mocht ge mij nog boren,  
bij uw vrouwmens daarboven: ik had hem gewoon  
niet bekend. Ik heb die een keer goed bij zijn kloten gehad,  
met zijn papieren.*

*Ik sta er goed op, ik zweer bet u.*



## EEN

Luister.

Ik ben van pure ellende gestopt met de firma.

Het was altijd hetzelfde. Dat laat zich in dienst nemen, en een paar maanden later staat dat met blozende wangen in uw kantoor om te zeggen dat ze vol zitten. Eén heeft het ooit bestaan haar predictor te laten zien, nog nat van de ochtendurine, of het moest haar zweet geweest zijn, want het was een dikke, en ik kan mij bovendien voorstellen dat al dat geprofiteer, hoe schaamteloos ze het ook uitdokteren en inplannen, toch nog ergens een effect heeft op het geweten. Zeker op het moment dat ze het met hun paarse smoel moeten opbiechten aan de baas, die geen andere keus heeft dan maar te knikken en hun nog proficiat te wensen ook. Niet voor die kleine, wel voor het feit dat ze zo kunstig en bovendien op wettelijke basis in zijn zakken zitten, dat hij weer zijn hele organisatie kan gaan herplannen dankzij die erwt die in hun vadsige schoot aan een groeiprocés is begonnen, voor zijn lorrige moeder uit knikkerend en later hink-stap-springend van zwangerschapsverlof via postnatale herstelperiode naar ouderschapsvakantie. Om nog maar te zwijgen van de dagen dat ze op het laatste nippertje afbellen omdat het mormel eveneens op de valreep weer eens het kot heeft ondergekotst, of dat zijn stront een beetje geel zag en ze naar de dokter moeten om te zien of het geen geelzucht heeft, en daarvoor weer een halve dag pakken, volledig betaald, uiteraard op een moment dat het juist goed druk is.

Nadat de eerste van die feestpakketten van de overheid opgesoupeerd zijn, staan ze twintig kilo zwaarder weer in uw kantoor om een drie vijfde te komen vragen. Omdat ze het allemaal niet kunnen bolwerken. 'Hoezo?' vraagt men dan, aangezien ze twee dagen in de week een poetsvrouw hebben, hun vader de tuin komt doen en hun vent driekwart van de rest van het huishouden doet, want dat staat zo in hun vakbladen, maar dat mag men allemaal niet zeggen, want dan lopen ze naar de vakbond om een klacht neer te leggen wegens ongepermitteerde beledigingen of ander ongewenst gedrag waar controleraden voor bestaan.

Maar nee, ze kunnen het niet bolwerken, want ze hebben te weinig qualitytime met hun Shana of hun Bradley, ze zien dat kind niet opgroeien, alsof daar iets aan te zien is. Op dat moment kan men er vergif op innemen dat binnen de drie, vier maanden hun vent vertrokken is, uitgekeken op zijn dikke thuiszittende kloek en moegetergd door haar hormonale humeur, en het beu dat hij elke avond in bed die bleke norse spekrug naar zich toe krijgt, als hij na een jaar van onthouding nog eens wil neuken, en hij is dan maar met zijn trieste collega op het werk aan de slag gegaan, ook een kutwijf, maar tenminste een dat hem niet de hele dag op de nek zit.

Nog eens vlak daarna melden ze zich ziek wegens aanhoudende neerslachtigheid, en ge moogt godverdomme van véél geluk spreken als er niet nog even later een aangezekende brief van een advocatenkantoor op uw bureau ligt om te zeggen dat ze u aanklagen wegens onverantwoorde werkdruk, waardoor hun leven naar de knoppen is gegaan, en als men dan opwerpt dat ze van de voorbije driehonderd dagen er vierenzestig volledig hebben gewerkt, wat toch nogal meevalt, zetten ze nog een tandje bij en vinden

ze wel ergens een ethische commissie die u gaat berechten  
wegens minachting van de werknemer.

Nee, ik krijg het schijt van wijven.

## TWEE

Nu is het weer rijst, deze middag. Ik vind dat niet slecht, maar geen drie keer per week.

Heb ik dat al verteld, Dré, van die keer? Ik dacht: ik help die kerels.

Ik zei: 'Wat zoekt u, beste vrienden uit het Oosten? Bent u de weg kwijt? Vindt u het museum of de souvenirshop van uw wensen niet? Is uw gids er met de rest van de groep vandoor?'

Mijn kennis van de Engelse taal is vrijwel voortreffelijk, dus daar kan het niet aan gelegen hebben dat deze vier mij aankeken als was ik een kikker op een fiets.

Ik zei: 'U bent klaarblijkelijk verdwaald, anders zou u hier niet zo op uw stratenplan staan te koekeloeren, wijzend naar links en u omdraaiend naar rechts, speurend naar straat-naambordjes en dan luid in uw kindertaaltje kakelend dat u de plek hebt gevonden, waarna er schijnbaar ruzie is ontstaan. Ik vraag het u nog een keer klaar en duidelijk: wat zoekt u? Waar wilt u graag naartoe? Wat zijn uw verwachtingen?'

'Yes!' sprak heftig knikkend de lelijkste van de vier, ofschoon de anderen ook niet bepaald beantwoordden aan onze normen op het gebied van uiterlijk, maar dat doen weinigen van deze rijstfiguren. Vooreerst zijn zij, zoals negers, niet of zeer moeilijk uit elkaar te houden, en hebben zij allemaal iets sinisters in de blik, nu ja, als men die al door de spleetjes ziet; het lijkt steeds alsof zij iets in hun schild voeren, waarbij zij hun dunne lippen op elkaar geperst hou-

den, zodat men niet kan zien of zij al dan niet glimlachen, en hoe (welgemeend of vals).

Na dit 'Yes!' was de gespreksstof blijkbaar op, want hij sprak niet meer, en met z'n vieren stonden zij nu naar mij te loeren als verwachtten zij van mij een sluitend antwoord op de vraag 'Huh?'

Ik zei: 'Luister, vrienden van de rode bol, aanbidders van de kimono en beoefenaars van de edele samoeraikunsten, bestormers van Hawaïaanse havens en liefhebbers van de verklede prostitutie, ik weet niet wat het plan is, maar u hangt meer dan mijn kloten uit. Ik zal het nog één keer vragen: toon mij op uw kaart waar u zijn moet, en ik zal u de weg wijzen. Geef hier!' riep ik, en ik nam het voorwerp over van de lelijkste, waarna ik met mijn andere hand, en een vragende blik, aangaf dat iemand mij de plek moest aanwijzen die zij zochten.

De oudste van de vier brabbelde opgefokt iets in het Japans, waar ik niets uit kon opmaken.

'Juist', zei ik heftig knikkend, want ik was het beu. 'Kijk, dit is vlakbij. U hebt geluk. U wandelt deze straat uit, gaat naar links, de winkelboulevard over, steeds rechtdoor tot aan de rode lichten, rechts, tweede links, aan het gebouw met de stenen engelen weer rechts, oranje knipperlichten passeren, bij de hamburgertent rechtdoor en het brugje over, het park helemaal rond, langs het kanaal tot bij de ophaalbrug, oversteken, het jaagpad af, en als de kade begint, wat u ziet aan de tropalen die er staan, kunt u uw boot beginnen uit te kiezen.'

'Boot?' vroeg nu een van hen, die blijkbaar zijn spraakvermogen had herontdekt.

'Inderdaad, boot', ging ik onvermoeibaar verder. 'Neem er bij voorkeur een met een exotische naam, bijvoorbeeld

de Topolobampo of de Acapulco, die u vrijwel zeker naar de andere kant van de oceaan zal brengen, waar ook veel te zien is, misschien nog meer dan hier. En men heeft er rijst in overvloed! Hier!' schalde ik, terwijl ik de kaart weer in zijn handen duwde. 'Geen tijd te verliezen! In gestrekte pas! Als u hier de mensen voor de gek denkt te mogen houden, kunt u niet snel genoeg weer de grens over zijn! Goede reis, en vergeet dat u hier bent geweest, en als u het niet kunt vergeten: vertel het thuis vooral niet verder, want wij zijn nogal op onze privacy gesteld. De groeten in Cuba, Mexico of de Maagdeneilanden, of waar de gunstigste wind u ook naartoe mag blazen. Vaarwel.'

Japanners, man.

## DRIE

Ik zeg: 'Dré, wat doet gij hier? Wat is er u overkomen?'

Hij zegt: 'Ze hebben jaren geleden mijn vrouw doodgeslagen. Zomaar, in de winkel van haar zuster, ze hebben nooit geweten wie of wat of hoe of waarom, maar dood was ze. Zotten waarschijnlijk. Uitschot. Ik heb altijd gezegd: "Ik zal niet rusten tot ze hen vinden", maar ik heb het opgegeven, ik ben eronderdoor gegaan, het kan mij niet meer schelen of ik leef of doodga, en wat maakt het uit of ge weet hoe en wat?'

Ik zeg: 'Dré, dan moest ge mijn verhaal eens horen, dat stopt niet bij een jammerlijk overleden vrouw. Wat ik heb meegemaakt! Nogal een leven, kameraad. Van oost naar west van noord naar zuid en terug, ze hebben mij serieus liggen gehad, maar ik heb er ook nogal met hun kloten gespeeld. Alle geuren en kleuren opgezocht. Als ge wilt, zal ik het eens uit de doeken doen, maar dan moet ge er wel tijd voor hebben, want ik denk niet dat ik het in een maand, of misschien een paar maanden, verteld krijg.'

Wij zitten daar toch altijd maar, in onze plastic stoelen in de veranda. Ik zit sinds een half jaar op Licht Regiem. Ik heb mij zeer goed gedragen.

Ik zeg: 'Als wij ons een beetje aan de kant schuiven, waar de rest ons niet kan horen, dan zal ik het u allemaal uitleggen. Ik zeg het, het is een lang verhaal, maar als ge daarvoor openstaat, dan gaat ge u niet vervelen. Goed?'

## VIER

Die daar.

Die met haar opgestoken haar en haar blauwe schort doet mij een beetje aan Bellinda denken. Dat was een lekker ding, moet ik zeggen. Ik had haar aangenomen voor aan de receptie. Ze was drieëntwintig en ze had flinke tieten (een ruime C-cup, leek mij), die achteraf nogal bleken tegen te vallen, ze droeg van die bh's met een dikke vulling, en dat vind ik zo'n bedrog. Dat is zoals zo'n cadeautje dat wij vroeger als kind op verjaardagsfeestjes aan elkaar gaven, een enorm groot pak, dat dan hoofdzakelijk uit oud krantenpapier bleek te bestaan, dat men kon blijven uitpakken, laag na laag na laag, en op het einde vindt ge dan een plastic smurf. Ik heb dat nooit gesnapt, waarom ze proberen te doen alsof ze grote borsten hebben. Ge weet toch dat ge teleurstelt?

Ik had al een paar keer gezegd dat we eens iets moesten gaan drinken, en daar had ze op geantwoord dat ze dat wel heel erg zag zitten, met die natte leugenachtige lippen van haar, maar dat vind ik dus wel een deel van de spanning, als een vrouw liegt. Zeker in een onderdanige functie, wanneer ze zelf beseft dat haar baas haar eens lekker wil pakken, en ze niet zeker weet of ze dat zelf wel ziet zitten, maar tegelijk beseft dat ze maar beter kan doen alsof.

Nadat ze vijf keer een uitvlucht had bedacht, kon ze de zesde keer niet anders dan meegaan; eerst had ze nog geprobeerd om met haar eigen auto te gaan, maar ik had haar zo ver gekregen dat ze in mijn sportieve Volvo 1800S plaatsnam, waar ze duidelijk zenuwachtig van werd; ze begon

over haar vriend te praten: dat ze het niet te laat kon maken, want dat die anders ongerust zou worden, waardoor ze het natuurlijk zelf in de seksuele sfeer trok, want waarom zou iemand ongerust zijn als er gewoon iets gedronken werd? Ze wist verdorie goed wat er op het programma stond.

In de Windsor wilde ze eerst een cola, maar dat heb ik heftig afgehouden. Geen gepruts met cola, voor die keer dat we eens iets gingen drinken. Ja, stel u voor: ik drie Duvels, goed losgewerkt, en dan zo'n stijve plank vol cafeïne en suiker, die met haar gedachten elders zit. Nee.

Het werd na enig aandringen een cocktail, wat mij plezier deed, want daar worden ze heet van. Ze dronk zo traag mogelijk, met haar lippen zuinig rond haar rietje, en ik vroeg of ze het niet lustte, maar ze zei van wel, en zo zoog ze toch beetje bij beetje haar drank naar binnen. Ze hield vol dat ze er geen tweede wilde omdat ze dan rare dingen zou beginnen te doen, wat ik natuurlijk aanvuurde. De wereld is al vol genoeg met saai volk dat nooit iets meemaakt.

Om kwart over acht zei ze dat ze echt moest opstappen.

Ik heb haar afgezet bij haar auto op de parking van mijn bedrijf, ik heb haar nageroepen: 'Wees voorzichtig, Belinda!' en ik heb gewacht en gekeken tot ze in haar wagen zat, veilig en wel, een Talbot, helemaal het type auto waar dit soort dametjes mee rijdt; ik heb haar nagewuifd en mijn duim opgestoken, terwijl ik veel liever met haar langs de kant van de grote weg had gestaan, op de parkeerstrook, waar op dat tijdstip bijna geen auto's meer staan. Tussen twee straatlichten in, goed donker. Ze zou direct nattigheid gevoeld hebben, maar dan niet op de juiste plaats, en zenuwachtig geworden zijn en gezegd hebben dat ik moest doorrijden. In plaats daarvan zou ik mij naar haar gedraaid

hebben, gezegd hebben dat ze niet onnozel moest doen, en met mijn hand onder haar rok gegaan zijn, met mijn andere hand haar gezicht naar mij toe getrokken hebben en met kracht mijn tong tussen haar tanden geduwd.

Ik zie het zo: zij biedt weerstand, en ze duwt mijn hand onder haar rok vandaan, maar dan verstevig ik de greep van mijn klauw in haar nek, en heeft ze geen schijn van kans. 'Doe niet achterlijk', sis ik, en daarna gaat het veel beter. Ze begint wat lauw met haar tong mee te draaien, ik trek haar onderbroek opzij en begin eraan. Met kordate stoten, zodat mijn vinger er helemaal tot aan de rand in zit, en vanzelf wordt ze echt wel nat, op de duur. Als ze bereidwillig genoeg is, laat ik haar nek los en ga ik met die vrije hand van de bovenkant in haar blouse, onder haar opgevulde bh, en begin ik krachtig met haar tepels te spelen, die intussen ook al niet meer slap zijn. Ik trek mijn vinger eruit, pak haar rechterhand en duw die op de plaats waar mijn keiharde lul zit, waar ze zelf nog niet aan gedacht heeft. Dan doe ik met één hand mijn broekriem los, daarna de knoop, en dan de rits, zodat ze met haar hand op mijn onderbroek zit, die ik omlaagtrek; dan siddert ze een beetje, de schat, als ze mijn blote vlees in haar handpalm voelt. Maar ze begint wel op en neer te bewegen zonder dat ik iets moet zeggen. Ik steek mijn vinger in haar mond, en zeg dat ze eens van haar sap moet proeven. Waarna ik haar gezicht naar beneden duw, mijzelf in haar mond steek en haar bij de haren grijp, en ritmisch haar hoofd op en neer begin te trekken. Man, dat is geweldig. In het begin is ze wat onzeker, maar al snel gaan die lippen er krachtig en heerlijk overheen, ik duw elke keer wat bij met mijn bekken, zodat ze hem helemaal goed voelt, en ik denk dat ik op het einde misschien wat te hard op haar kop sla.

Met twee vuisten houd ik haar hoofd naar beneden als ik mijn hoogtepunt voel naderen, ik duw mij met mijn voeten en mijn schouders af op de vloer en de stoel, en ik weet niet hoe lang het duurt, maar het is een voorraad van wéken, alles wat ik al die tijd in gedachten heb opgespaard om die geile kip eens lekker haar zin te geven, komt er in één keer uit geknald, ik brul, en ondertussen maar die kop naar beneden duwen, en het blijft maar komen, en als ik er genoeg van heb en mijn greep laat verslappen, voel ik dat ze geen weerstand meer geeft, ik denk: nou die heeft er ook flink van genoten, zo helemaal total loss.

Geil.

## VIJF

Man.

Als ge geen eigen zaak gehad hebt, dan weet ge dat niet. Hoe ze zijn. Ik zeg het u: de beste manier om de mens te leren kennen, is ondernemen. Dan ziet ge ze staan in hun basisuitvoering: als het gaat over u geld aftroggelen, thuis kunnen blijven zonder dat ze ziek zijn, tijdens hun uren op de wc zitten en boekjes lezen, zuchten dat het niet vlot omdat ze hun regels hebben, en als ge dan nadat ze naar het toilet geweest zijn de vuilnisbakjes gaat controleren, zit daar alleen een leeg kartonnetje van het toiletpapier in.

Hun regels, ik zeg het u. Het machtigste wapen van de vrouwen. Ge durft er niks op te zeggen, en het valt niet te controleren – ziet ge mij al vragen of ik de publieksingang eens mag zien, of daar wel degelijk iets loos is?

Bij sommigen ruikt ge het, dat is waar. Dat ik denk: dat heeft dan toch met een gebrek aan hygiëne te maken. Het kan niet zijn dat het bij de een stinkt en bij de ander naar viooltjes geurt. Dus als ge van een meter afstand denkt: oei, hier hangt de vlag buiten, dan moet dat toch iets willen zeggen.

Ge moogt u dat niet proberen voor te stellen. Zouden ze dat zelf niet gewaarworden? Is dat zoals bij mensen die intens naar het zweet ruiken, en zelf niets in de gaten hebben, of die een adem hebben waar men ter plaatse misselijk van wordt, behalve zichzelf, die hem niet rieken?

Ge lacht, maar eigenlijk is het raar dat men iets kan uitstoten waarvan de toeschouwer bijna moet overgeven, wat ruikt naar een vieze oude kelder of iets wat dagenlang heeft

liggen te rotten in de regen, en dat er voor de producent van dit alles geen vuiltje aan de lucht lijkt.

Ik ben daar één keer eens over begonnen, over hun regels. Ik zei: 'Lisette meisje, het gaat precies niet vooruit vandaag, het is niet uw beste dag.'

'Nee,' antwoordde ze nors, 'het is weer zover.'

Vrouwen zeggen nooit: 'Ik heb mijn regels', ze zeggen: 'Het is weer zover', of: 'Het is de tijd van de maand', of: 'Ge weet wel', en dan mag men verder raden, alsof het leven een spannende quiz is. Laat het aan sommigen over, en alles zou een amusementswaarde hebben.

'Ah,' zei ik, 'ik begrijp het, dat is vervelend zeker, en pijnlijk, en het zal uw humeur geen deugd doen? Ik heb het zelf nooit ervaren, natuurlijk, maar ik ken deze verhalen.'

'Ja,' antwoordde ze kortaf. 'Eigenlijk heeft het bijna geen zin om te komen werken, de eerste dagen, ik sta krom van de rugpijn en ik kan mij niet concentreren.'

Ik dacht het zal wel, lelijke vaars. Als ik u zo dadelijk naar de cinema breng, waar een romantische prent wordt vertoond met een acteur van wie ze hitsig worden, dan zal het u aan concentratie niet ontbreken, en zal de rugpijn nog slechts een verre, vage herinnering zijn. Of als ik u een som geld toestop om u eens goed uit te leven in de winkelstraat, dan wed ik dat de glimlach snel zijn weg naar uw gezicht terugvindt, dan hoor ik de hakken van uw nieuwe laarzen al opgewekt over het plaveisel tikken, hunkerend naar de volgende boetiek, terwijl de winkeltassen enthousiast aan uw armen bungelen.

In plaats daarvan zei ik: 'Lisette, eerlijk waar, het verdient mijn bewondering dat gij, ondanks deze onprettige periode, het werk op de eerste plaats blijft zetten. Zoals u moesten er meer zijn, het zou nogal anders draaien, met

de economie. Harder. Als ik het kon en mocht van de vakbond, ik gaf u opslag, en geen klein beetje. Echt, de toewijding en zelfs de liefde voor de arbeidsplek die ik bij u ervaar, ervaar ik zelden. Dat gij zo grof door de natuur wordt aangepakt, en dit elke maand opnieuw, dat zij u uw vrouw zijn op zulk een nietsontziende manier telkens weer in het gezicht wrijft, en zegt: “Hier is uw lot, draag het maar” – en dat gij toch elke ochtend tamelijk stipt de kaart in de prik-klok schuift en, weliswaar op halve of een derde kracht, de lakens blijft plooiën, zij het af en toe iets minder secuur, het is iets wat men zelden ziet. Uw vriendinnen tikken ongetwijfeld met hun wijsvinger tegen hun voorhoofd, elkaar toefluisterend: “Die is zot”, terwijl zij, op deze dagen, genietend van de vrijgevigheid van de baas, naar het winkelparadijs fietsen of keuvelend koffie zitten te drinken op een zonnig terras, eenvoudig doorbetaald.’

Zij knikte flink.

‘Laat het u niet op ideeën brengen!’ vervolgde ik. ‘En nu vooruit! Hup! De volgende mand komt er al aan, en denk erom: zonder deze zaken, deze regels, was er van een mensheid geen sprake, was de voortplanting reeds in de beginfase stilgevallen, zouden wij zijn ingehaald door de slakken en de kevers, en opgepeuzeld door de honden! Stel u voor, Lisette, slakken en kevers! Wat zou er dan van de wereld geworden zijn?’

Meer dan nu, dacht ik in stilte, met al dat lelijke wijvenvolk, maar ik liet haar in de waan.

## ZES

Dit is op het eerste gezicht een lastig vraagstuk.

Enkel op de kleur kan men niet bogen, aangezien vele westerlingen die van een deugddoende vakantie reis terugkeren of die bijvoorbeeld in de bouw werken en langdurig aan direct zonlicht worden blootgesteld, een teint hebben die wij gezond gebruind noemen; wij zeggen: 'Charles, potverdorie, ge ziet er goed uit, waar zijt ge geweest?', terwijl wij dit niet tegen de met precies dezelfde bruintint ingekleurde neger zeggen. Dan denken wij veeleer: daar, waar komt dat nu weer vandaan?

Ik leg het u uit. Wanneer Charles ons glimmend van de zonnebrand tegemoet treedt, zegt onze geest: dit hoort niet thuis in het plaatje dat wij kennen, van onze samenleving, hoe komt dit? Hier is een verplaatsing in het spel geweest! Ga naar Yamoussoukro of Nairobi, loop daar rond in uw bleke vel, en ge hebt hetzelfde: men zal u bekijken met een blik van 'u bent niet van hier'. Dit zegt voldoende over hoe de scheppende macht het bedoeld heeft, namelijk dat iedere mensensoort haar plekje heeft.

Onze inschatting van negers gebeurt dus niet, zoals velen denken, op louter uiterlijkheden. Men mag niemand beoordelen op zijn buitenkant; dat weet elk mens, en dat doet men dus ook niet: anders zouden wij tegen Charles ook geen vrolijke toon aanslaan, hem bewonderend op de schouder kloppend, doch hem terughoudend en met opgetrokken wenkbrauw monstereën, misschien zelfs, als hij buiten gehoorsafstand is, zacht 'oe-oe-oe' doend.

Nee, onze argwaan tegenover de neger komt niet voort uit het feit dat wij bruin een lelijke kleur vinden. Integendeel, wij streven er zelf naar; wel voelen wij instinctief aan dat er iets niet in de haak is met de aanwezigheid hier van Olukayode, Stanley of Désiré-Umbulu. Zoals wij soms ook een onverklaarbaar gevoel van onbehagen krijgen wanneer wij iemand ontmoeten, zij het op straat of in het café, die met de verkeerde bedoelingen op pad is – dat men tegen zichzelf zegt: maak u uit de voeten, want dit stinkt. Noem dit hoe gij het wilt, een natuurtalent of een zintuig dat niet tot het vijfdelige standaardpakket behoort, een goddelijke gave of simpelweg een neus voor zulke zaken, maar ontkennen kan men dit niet. Dit merkwaardige talent heeft ons als soort doen overleven, aangezien wij dit destijds ook hebben aangewend toen wij de wilde beer, de hongerige wolf of de giftige spin ontmoetten, en telkens op slag aan ons water voelden: ik kan maar beter omlopen.

Dat sommigen zich om dit wonder van de natuur lijken te schamen, en er zelfs trachten boven te staan door te doen alsof iedereen gelijkwaardig is, is ongehoord; zelf zijn zij ervan overtuigd dat hun houding een teken van een hogere beschaving is, terwijl het in werkelijkheid een toegeving is aan de zwakte, een eerste stap in de richting van de ondergang, het gedeeltelijk ontbloten van de hiel waarvan de tegenstander, in dit geval met name Paris, denkt: aha.

Als in de verre toekomst de gezanten van Mars voet op aarde zetten, of de krijgers van het afgelegen zonnestelsel over onze hoofden scheren in hun blinkende ruimtechulzen – waar ik niet in geloof, maar so it, het zou kunnen – dan valt het maar te hopen dat onze toekomstige afstammelingen nog over de gave van de intuïtie beschikken en de

bezoekers op de gepaste wijze ontvangen, zij het met een stevige handdruk, zo zij handen bezitten, en de boodschap ‘Welkom, vrienden, wat heeft het lang geduurd!’, zij het met een trap onder de kont, eveneens indien zij er een hebben, en de korte, duidelijke melding: ‘Scheer u weg! Zo niet, dan zal het rap gedaan zijn.’

Hoor mij: de gezanten van Mars, haha, zoals in *Suske en Wiske*.

## ZEVEN

Aan de directeur van vzw VHK.

Waarde,

U hebt mij verkeerdelijk ingeschreven in uw registers. Inderdaad heeft uw medewerkster mij over uw activiteiten gesproken tijdens haar bezoek aan de afdeling Licht Regiem van ons tehuis, en heb ik toegezegd dit project te zullen steunen; echter toen aan het licht kwam dat dit vijftientig euro per maand zou kosten, ben ik met grote stelligheid afgehaakt. Zo veel geld, dat leidt enkel maar tot meer luiheid. Immers, is niet het gezegde ‘Geef hun een brood en ze hebben eten, maar leer hun ploegen en zaaien en oogsten en ze kunnen hun eigen brood bakken – en dit ten eeuwigden dage’?

Ik heb niets tegen morele en zelfs beperkte materiële steun aan achtergebleven volkeren en stammen. Het is beter dat wij hen op weg helpen naar een zekere welvaart ter plekke, dat wij hun eventueel een ploeg schenken, dan dat zij hier de pot komen verteren en in duistere zaakjes verzanden, om nog te zwijgen van wat zij met het vrouwvolk van zins zijn; daarover hoef ik zeker u niets te verklappen, in uw functie. Overigens kan men zich afvragen of zij door de hulp die wij hun bieden niet nog sneller onze kant op komen; een ploeg is snel verkocht of ingeruild tegen een ticket voor de veerboot.

Het kan, mijnheer, geen kwaad om daarover na te denken, en eventueel uw strategie aan te passen. Soms doet

men dingen met de beste intenties, en vergeet men de bijwerkingen. Dat versta ik.

Maar ik doe dus niet mee aan deze fratsen.

Hoogachtend, en vaarwel,

Van Beuseghem Oscar

## ACHT

Serieus. Aan de strijk stond er een ding van nog geen twintig, een beetje een plat volkswicht met een brutale bek, maar met een lijf waar men zijn ogen niet van kon afhouden. Winter en zomer droeg ze zonder mankeren hetzelfde: een spannende jeansbroek waar haar kont fantastisch in uitkwam, en een topje waar haar grote tieten bijna uit barstten. Het waren stevige dingen; soms, als ze gaan roken was, moest ze rennen om haar volgende mand niet te missen, en dan zag men ze op en neer dansen op een manier die niets aan de verbeelding overliet.

Ik vroeg mij elke keer als ik haar zag af waarom ze dat in godsnaam deed, er zo bij lopen; in de winter, als ze met haar brommertje kwam, had ze wel een trui en een jas aan, maar dan deed ze die uit en stond ze daar weer de godganse dag in haar bijna blote tieten, terwijl veel andere werkvrouwen een schort over hun kledij dragen; eigenlijk is dat zelfs verplicht, maar dat gaat men zo iemand natuurlijk niet opleggen, ik weet wel beter.

Ik heb het haar een paar keer gezegd, want ik moest natuurlijk voortdurend redenen zoeken om haar in mijn kantoor te roepen, en dan zat ze daar met die twee harde peren van haar, waar ik mijn ogen niet van kon afhouden en waar ik in gedachten, terwijl ze wellustig mijn kont vastgreep, mijn harde staaf al tussen op en neer zag gaan, om dan ten slotte recht in haar gezicht te ontploffen. De rotzooi kon ze dan oplikken met die geile tong van haar, die er precies voor gemaakt was.

Dan zei ik: ‘Luister, Leyla,’ want ik moest íéts zeggen, ‘eigenlijk zou ik u erop moeten wijzen dat arbeidskledij verplicht is volgens de wetgeving, dus zo’n schort bedoel ik, maar ik ga u nog even respijt geven, want ik wil niet iedereen over dezelfde kam scheren.’

Ze knikte dan, maar haar ogen vroegen zich af wat ze daar zat te doen, de baas roept haar bij zich en zegt dat ze een schort moet dragen maar dan toch weer niet, en het was mij bijna duidelijk dat haar tepels er gewoon harder van werden, dat zij het een erotisch moment vond, net als ik, en dat ze waarschijnlijk in haar gedachten met haar tong al mijn overtolligheid aan het opruimen was, zo ver als ze die uit haar mond gestoken kreeg, op de kin, de neus, de wangen, om daarna ook nog eens zeer secuur mijn apparaat proper te likken. In de regel zijn die arbeidersmeisjes zeer rein, al kan dat er bij de jongere generatie al eens naast zitten, hoewel bij haar niet, want ik rook nooit iets, en ik kwam toch vaak verschrikkelijk dicht in haar buurt, de teef, achteraf bekeken.

Ik dacht: als ze nog eens overwerkt – want geregeld was haar werk niet gedaan, maar ze maakte er geen probleem van om een uur langer te strijken – dan ga ik daar op het laatste moment nog eens langslopen, achteloos. En als die twee Marokkaansen die ook dikwijls langer blijven, dan ook al weg zijn, dan ga ik het haar op de man af vragen, of ze mee naar mijn kantoor komt, en dan ga ik haar daar zonder omwegen gigantisch hard doen kraaien van de pret, en mijzelf tegelijk ook. Waarschijnlijk had ze nog nooit een fatsoenlijke piet gezien in haar jonge leven, laat staan dat ze ooit al op een daadkrachtige manier was afgereden, wat zonde was voor zo’n lekker wijf. Maar men zag dat wel, dit was zo’n type dat het op zaterdag in de discotheek aanleg-

de met van die kereltjes die het allemaal nog niet zo goed wisten, en die zich een beetje te veel moed indronken, en die dan achter de dancing tegen de muur wat onhandig en stinkend naar de whisky-cola met hun handen in haar broek zaten, die zo strak was dat ze die pas na veel friemelen afgestroopt kregen, maar natuurlijk niet ver genoeg om haar benen op een deftige manier te kunnen opendoen, waardoor het een gesukkel werd om hem erin te krijgen, rechtstaand tegen de muur. En die stonden zo geil dat ze bij de minste wrijving en door dat geduw klaarkwamen voor ze het wisten, terwijl het wijfje er natuurlijk nog geen hol aan gehad had, buiten sperma op haar broek.

Ik wed dat ze dan soms weer naar binnen ging en een andere man uitkoos, die wat ouder was, maar die er juist even weinig van bakte. En ik durf ook te wedden dat ze op de duur een rokje begon aan te doen om uit te gaan, hoewel ze dat niet modieus vond en ze meer een broekentype was, zodat ze gewoon haar slipje opzij moest schuiven en haar been een beetje optillen, en hij er dan zó in kon. Veel soelaas zal dat niet gebracht hebben, want of die prutsers nu voor een open goal staan of eerst nog de godganse verdediging moeten omspelen, ze knallen er toch altijd naast, dat heeft men of dat heeft men niet!

Ik zat daar 's avonds soms over te fantaseren, achterovergeleund in mijn bureaustoel en met mijn poten op het meubel. Dat het al laat is op de firma, en er niemand meer in de buurt is, en dat ik vraag: 'Leyla, lukt het, meisje?', en ze zegt 'ja' en ik blijf wat staan kijken hoe ze de handdoeken in de automatische strijkrol schuift, zo behendig en soepel, en ik ga dichterbij staan en buig voorover om zagezegd de werking van de machine te controleren. Tegelijkertijd steun ik een beetje met mijn rechterhand op haar schouder, en dat

laat ze toe, en dan kom ik weer overeind en pak gewoon de linkerhelft van haar kont vast, zacht maar wel kordaat.

Daar schrikt ze toch wel een beetje van, want ze deinst achteruit, en kijkt onverwacht kwaad naar mij, met ogen die alle kanten uit schieten, beseffend dat ze de laatste is en dat haar toestand toch wel uitzichtloos is, mocht ik besluiten om er verder voor te gaan. Dat laatste spreekt vanzelf, want als men eenmaal zo'n kont heeft gevoeld, zelfs door de broek heen, wil men natuurlijk méér, wil men met krachtige stoten zo'n wijfje tot het uiterste drijven, helemaal bloot op het bureau, met alle lichten aan, zodat men goed die tieten kan zien opspringen met elke heupdreun, en haar lippen kan zien smachten naar het moment dat het gedaan is en ze het zaakje, nu ja de zaak, in mijn geval, in de mond mogen laten glijden en er alle restanten van mogen verwijderen.

Dat is uiteindelijk toch wat ze allemaal het liefst doen.

Maar deze dus niet, of ze heeft het nog nooit op de juiste manier meegemaakt, want ze trekt haar arm los, die ik inmiddels heb vastgegrepen, en ze weert mijn vuistslag af en het is verdomme een kwiek, soepel ding, dat heeft men op die leeftijd. Maar ze weet dus aan mijn greep te ontkomen, loopt krijsend de trap naar de kleedruimte op, de metalen loopbrug over, waar ze dan op het eind uitglijdt, met die onhandige slippers die ze aanheeft. Wat valt ze diep.

Ik heb al, terwijl ik haar van boven in mijn kantoor stond gade te slaan, met haar lekkere peren, gedacht dat die Leyla lesbisch was, en dat ze daarom zo in paniek zou raken. Men heeft wel dat beeld van lesbiennes als veelal kleine dikke wijven met somber kort haar, vaak reeds grijzend, met kwa-de ogen en dikke reten, maar het kan goed zijn dat het

soms ook lekkere wijven zijn die het met elkaar aanleggen. Ik heb er eens twee hand in hand zien lopen en dat waren er allebei die ik met veel plezier eens in hun gleuf zou hebben gezeten, en allicht hadden ze het nog goedgevonden ook. En Ria was bovendien eveneens een knappe en die liet zich ook geregeld door mijn tante likken.

À propos. De oppervlakkige denker zal aanvoeren: laat de lesbo's gerust lelijk zijn, klein en dik en grijs. Dit is juist goed! Laat hen toch, als zij hun haren niet willen verven, als zij zich zo onaantrekkelijk mogelijk willen voorstellen. Zo kan men van ver en op tijd uitmaken dat men met een geheide pot te maken heeft, en kan men zijn voorzorgen nemen door bijvoorbeeld geen gesprek aan te knopen, niet met complimentjes te strooien over achterwerk of boezem, en zo niet hun toorn op te wekken of het zelfs maar tot een discussie te laten komen, want vaak wordt dit al snel onprettig en zelfs vijandig; zeker zal men in zo'n geval niet overgaan tot het voorstellen of nastreven van geslachtsgemeenschap, wat een hoop tijd en moeite uitspaart, en vaak ook geld, want veel van deze potten zullen eerst nog omstandig met uw voeten rammelen, als zij een gratis dinertje in de lucht voelen hangen.

Maar ik zeg het u: wie dit verschijnsel goedkeurt of zelfs aanmoedigt, dwaalt. Wij mogen het als samenleving nooit accepteren dat een bepaalde bevolkingsgroep zich van de massa verijdt en zich een eigen identiteit toe-eigent, bijvoorbeeld, in dit geval, door zich met opzet lelijk en zelfs afstotelijk te maken. In welke staat van verwildering zouden wij eindigen, als wij deze onverzorgdheid zouden toestaan en als dit op brede basis ingang zou vinden? Er is van nature al ruim voldoende morsigheid en lelijkheid in het mensdom aanwezig. Kijk maar eens vluchtig om u heen, in

winkelgalerij of supermarkt, neem, maar niet te diep, de bultige leggings in u op, en de vetpartijen die onder hard aangespannen bh-banden uit bulken, om over de vaak aartslelijke, schunnig pappige gezichten nog maar te zwijgen; dit volstaat om te beseffen dat nu reeds, in onze welvaartsstaat, de grenzen van de welvoeglijkheid bereikt, mogelijk en wellicht zelfs overschreden zijn.

## NEGEN

Ik heb er eens twee gekend. Potten, die natuurlijk enorm de vleespaal misten – men biedt wel namaakversies in de handel aan, maar dit zijn koele, gevoelloze stukken plastic of rubber, die velen van deze lesbiennes eerst een halfuur in heet water leggen om ze enigszins tot leven te brengen, maar dit is slechts schijn; men voelt er letterlijk het bonkende hart niet in, en dan nog: stel u eens voor dat u tijdens het neuken begerig de kont van uw partner vastgrijpt, en moet vaststellen dat u eveneens twee lederen riempjes beethebt met een koud gespje aan, wetend dat daarmee de namaakknaller is voorgebonden, meteen is toch alle pret achter de rug?

Maar ik heb dus ooit twee potten gekend – niet persoonlijk o nee, die komen er bij mij niet in, maar via via – die het met zo'n rubberlul deden, wat toch het beste bewijs is dat de scheppende macht het anders heeft voorzien, en die in een zekere fase van hun onnatuurlijke samenzijn tevens het nijpende gemis van een kind begonnen te ervaren; want zo'n foppiet schiet natuurlijk geen lekkere vlokken sperma in de kut, waardoor de conceptie eeuwig uitblijft.

Deze specifieke loeders hadden er niet beter op gevonden dan maar over te gaan tot een adoptie, en wel van een klein negertje, wat een hele poos duurde; want hoewel men ginds in die landen maar al te graag van zijn klein grut verlost is, wat betekent: een mondje minder, is men er niettemin niet scheutig op om zijn zonen of dochters uit te sturen

naar een stel lesbiennes, wat vaak met religieuze standpunten te maken heeft, en niet eens zo onverstandige.

In dit geval had een oplettende beambte, wat in die klimaten ook geen alledaags verschijnsel is, opgemerkt dat de namen op het aanvraagdocument niet klopten, het ging hier namelijk om een Marlies en een Jolande, en ondanks zijn beperkte kennis van de wereld en de westerse cultuur, had deze pettendrager toch iets in het snuitje, en rinkelde hij met de alarmbel, dat er hier twee dames in het spel waren, wat uitdrukkelijk door de heer Allah of wie daar ook de scepter zwaait, verboden was.

Zo kwamen er nog een paar jaartjes bij, bij het wachten, en tevens aanzienlijke sommen geld, want die negers weten van wanten wanneer zij geroken hebben wat het probleem is.

Nog veel onprettiger was het feit dat de kleine die voor hen bestemd was, de genaamde Boentu, bij aankomst door dat lange wachten al een flinke kerel bleek te zijn van de tienerleeftijd, die niet van plan was om nog aandachtig te luisteren naar zijn twee vette moeders, en die ook reeds zijn zinnen had gezet op het vaderlandse vrouwvolk, bij voorkeur de tienermeisjes, die hij tijdens de weekends à volonté van zijn zwarte apenlul liet proeven na cafébezoek in het provinciestedje waar zij woonden.

Het duurde maar enkele jaren voordat hij de eerste vakkundig vol had gestoken, wat natuurlijk door zijn nepmoeders met afschuw werd aanhoord. Temeer daar hij er nog voor werd opgesloten ook, aangezien het tienerwifje niet kirrend 'ja' had gezegd op zijn voorstel, veeleer 'nee', en er hier dus sprake was van verkrachting.

Zo waren Marlies en Jolande na al hun inspanningen en hun brandende hoop op een mooi leven samen met een

prachtig negerkind, enorm bedonderd, en zaten zij de rest van hun dagen als twee stille potten met geraniums achter hun vensterraam – vergeef mij de woordenvlecht – te verslensen en te verkommeren en wijvenblaadjes te lezen, tot de dag dat Boentu vrijkwam en, zijn les geleerd hebbend in de rauwe omgeving van de penitentiare instelling, en goed beseffend wie hem in deze onfraaie schoentjes had gebracht, namelijk Marlies en Jolande (anders lag hij nu in zijn thuisland onder een boom sigaretten te roken en naar de wijven te fluiten), hun een bezoekje bracht. Niet om zijn dankbaarheid voor de geboden kansen in het rijke Westen uit te drukken, waar toch de meesten van die kerels het voor doen, maar om op zijn eigen, individuele manier te zeggen: ‘Ik haat u.’

Het stond in de krant wat hij allemaal gedaan heeft, met vele details en met kleur beschreven, en het was niet met een namaaklul, maar ik zal er hier niet nader op ingaan, aangezien het de aandacht kan afleiden van mijn eigen belevenissen en ideeën, die in kleur en vakkennis hoegenaamd niet hoeven onder te doen, en nooit zullen onderdoen, voor het kladwerk van Boentu de neger.

## TIEN

Manman. Wat men in die damesvodden leest, de *Nina's* en de *Flairs*, grenst soms aan het onvoorstelbare, zoals in een sprookje of ander fantasieverhaal. Dat men zich dusdanig in de maling laat nemen door een tijdschrift, kan men zich niet indenken, en toch ziet men al te vaak jonge meisjes met de tongpunt uit de mond, geheel van de wereld weg en zich onbewust van blikken of gevaar, in deze bladen lezen, zittend op bus of tram of bank in de zon. Vooral de rubrieken waarin zij aanwijzingen krijgen betreffende relationele en seksuele zaken, zijn hemeltergend, aangezien zij alle gevoel voor proportie en alle aanleg voor normaliteit volledig tenietdoen, en de lezeres opzadelen met de indruk dat niets ooit volstaat, dat men steeds tekortschiet en nooit genoeg heeft, wat leidt tot scheefgroei in het brein.

Tijdens de wachttijd bij een doktersbezoek zat ik in zo'n tijdschrift te bladeren, waarbij mijn oog viel op de lezeressenpagina, waar zij met al hun afschuwelijke vragen terecht kunnen, die allicht worden beantwoord door een stagiaire die nog niet weet hoe zij een strijkijzer moet bedienen, laat staan of men bij orale seks beducht moet zijn voor overdraagbare ziektes, en welke dan, maar die lustig de nonsens uit haar beginnerspen mag zuigen; dit geeft de gewone redactrices de gelegenheid om hun nagels te doen of vroeger huiswaarts te keren, onder het mom van een ziek kind of een oud nooddruftig moedertje.

Een van de vragen klonk als volgt: 'Mijn man verliest de laatste tijd geregeld minutenlang zijn volledige erectie reeds tijdens het voorspel, dat bovendien nog hooguit een

uur duurt. Wat hieraan te doen? Betekent dit dat hij mij minder graag ziet?’

Het antwoord luidde dat zij dit het best eerst met haar partner kon bespreken, en dat ze, als dit geen soelaas bracht, samen een afspraak konden maken bij een relatiedeskundige of seksuoloog, en dat zij zich niet onnodig zorgen moest maken, want dat dit bij de wat ouder wordende man een vaker voorkomend probleem was.

Terwijl er had moeten staan: ‘Kijk, mevrouwtje, als uw voorspel een uur duurt en u vindt dit aan de magere kant, raad ik u aan om eens een goede arts te consulteren, liefst een die ruime ervaring heeft met geestesziekten. Dat uw man tijdens zo’n dubbele marathon nu en dan de aandacht laat verslappen, daarin kan men hem slechts begrijpen en gelijk geven, vooral wanneer u intussen nerveus naar de klok ligt te kijken om te zien of hij aan de minimumvoorwaarden voor deelname voldoet. Met grote stelligheid durf ik te zeggen dat zijn liefde voor u niet is afgenomen, want dat hij u nooit graag heeft gezien, en na het binnenzwemmen van de huwelijksfuik geen andere keuze heeft gehad dan uw krankzinnige olympische eisen te vervullen. Geef het op. Het geluk ligt voor u buiten handbereik, tevredenheid is slechts een hersenschim, voldoening een onbereikbaar goed. U bent een schande voor de vrouwensoort, en u maakt door uw ellendige gedrag meer kapot dan u zelf beseft. Hoewel dit niet meer gebruikelijk is in deze tijden, bied u aan bij een klooster. Doe boete. Ga kinderen vaccineren in een ver en broeierig land, begeef u naar Nepal om daar tussen ijzige rotspunten te gaan mediteren, of ga in een fluorescerend badpak, zodat de jagers duidelijk het verschil kunnen zien, tussen de walvissen zwemmen om te verhinderen dat zij worden geharpoeneerd; zo vormt u

aan de ene kant geen gevaar voor uw omgeving en doet u tegelijkertijd iets van enig nut. In elk geval: verdwijn.'

Hieronder schreef ik: 'Hoogachtend', en: 'Een Vriend', en ik stuurde het advies naar de redactie van het blad, in een gesloten envelop met daarop 'Gericht Aan Sandy (33)', zoals deze uitwas bleek te heten. Zulke mensen dient men van replek te dienen, anders worden zij steeds meer vergiftigd in het hoofd, en blijven zij anderen aansteken, hetgeen tot een sneeuwbaaleffect leidt, wat geen aanbeveling verdient.

## ELF

Versta mij goed. Ik ben geen pedofiel. Dat zijn mannen die er een sport van maken om zo veel mogelijk kleuters te verschalken, en daar ben ik niet op uit. Ik heb een zeer grote voorkeur voor vanaf een jaar of zeventien, achttien, tot rond de dertig als het moet. Maar als men de kans krijgt en ze vragen er ook om, dan gaat men als man natuurlijk niet smeken of men hun identiteitskaart een keer mag zien, om te controleren of het gevogel of gevinger wel binnen het kader van de wetgeving valt.

Deze was zeventien, maar eigenlijk is dat toch niet meer normaal, hoe die loeders eruitzien dezer dagen. Vroeger was dat een kind, iemand van zeventien, dat had nog geen tietten, dat liep niet in een rokje tot juist onder de muis en met de navel bloot als ware het iemand uit de Balkanprostitutie. Vandaag de dag heeft men de indruk dat ze juist iemand tegen betaling in een steeg op hun knieën hebben zitten te bedienen, die wijven, dat heeft een blik die op zaad uit is, dat kijkt u aan met ogen die langdurige seks suggereren, en dat ze er al alles van weten en u de tijd van uw leven gaan geven, in ruil voor een bankbiljet of iets anders van waarde natuurlijk, want zo slim zijn ze ook al. Het moet toch zijn dat ze dat van de televisie afkijken, want het is onmogelijk dat men dat op die leeftijd uit zijn eigen duim zuigt, dat bestaat niet.

Zij stond aan mijn deur op een zaterdagochtend; ze had haar haar in een staartje en ze keek een beetje scheel, wat ik altijd heel geil vind; afgaand op haar tietten was ze minstens meerderjarig, want die hadden al een flink deel van haar

keurige lichtblauwe hemdje in beslag genomen. Na ontkleding zou men kunnen vaststellen dat het nog van die stevige, opstaande dingen waren die op latere leeftijd snel hun fierheid verliezen, maar momenteel waren dus nog alle knoopjes dicht, behalve het bovenste, wat toch ook al een signaal was.

Voorts droeg ze een pittig donkerblauw rokje en zei ze dat ze een enquête deed voor school, wat eventueel een alarmbel had kunnen doen luiden met betrekking tot haar leeftijd, maar ook weer niet, want ze zitten tegenwoordig tot hun vijftiengste in de klas; dat geeft zogezegd meer kansen op de arbeidsmarkt, maar wie doet uiteindelijk het werk nog?

Ik dacht achteraf: man, als men een beetje durf in huis had, dan zou men zich met zo'n lekkere duif toch tegen de muren op amuseren, en wees maar gerust dat ze het lekker vinden, hoewel ze op de stoep schroomvol staan te knikken van 'dank u wel, mijnheer, voor uw medewerking, nog een prettige dag verder', en aarzelend weghuppelen, terwijl ze veel liever nog wat zouden blijven, en niet om uw postzegelverzameling eens te doorbladeren.

Ik zie dat voor mij.

Ze heeft nog maar twee vragen gesteld, mijn leeftijd en mijn beroep, die ik eerlijk heb beantwoord, of ik heb mijn broek al opengeritst en begin met mijn paal te spelen, met mijn hand door de gulp. Er is niets onzedigs te zien, en toch reageert de kleine hoer reeds opgewonden, ze begint op haar stoel te schuifelen en ze loopt rood aan, en kijkt ostentatief weg van het prikkelende spektakel, om te zeggen: zo dadelijk houd ik het niet meer en begin ik zelf ook met mijn hand in mijn broekje te graaien, maar ik moet hier wel eerst nog een enquête invullen, begrijp je?

Om het proces wat te versnellen haal ik na enkele minuten mijn apparaat gewoon tevoorschijn en begin me heerlijk af te trekken, wat die natte teef wel kan smaken, te zien aan haar gelaatskleur, die nu hoogrood is. Abrupt veert ze op, ik ook, en ik kan haar nog net bij die lekkere paardenstaart van haar grijpen, want op die leeftijd strubbelen ze weleens tegen, dat plaagt wat, maar plagen is behagen, en als puntje bij paaltje komt, staan ze elkaar toch maar lekker te tongzoenen en aan elkaars geslachtsdelen te voelen, onder het brugje waar ik geregeld passeer.

Ik zeg: 'Gij houdt zeker van de harde aanpak, nee? De krachtige, vaste hand van de volwassen man? In plaats van het amateuristische gefriemel van de knaapjes, het onzekere geknoei van hun koude knokige pubervingers, die ge steeds en telkens opnieuw het recept moet tonen, anders krijgen ze de taart nooit gebakken?'

Met een soepele ruk verwijder ik haar hemdje, de knoopjes springen als knikkers over de tegels van de keuken, waar we hadden gezeten, goed uit het zicht van mijn bemoeizieke burens. Als ze begint te gillen, duw ik haar met haar gezicht in de wasbak, die vol met lauw afwaswater staat; gesmoord brabbelt haar stem daarbeneden. Ik trek haar eruit, ik duw een natte schotelvod in haar mond, en dan is het wel voorbij met kabaal maken, al trapt ze nog hevig naar mijn kuit met haar hoerenschoentjes.

Haar bh is ook snel uit, waarna ik met haar hoofd in de klem van mijn arm haar formidabele tietjes begin te betasten.

Wat een hete brok is dit. Ik sis in haar oor dat ik de rest van de vragen wel een andere keer zal beantwoorden, dat er nu andere zaken hoogdringend zijn, waarna ik behendig met mijn linkerhand onder haar rok ga en daar haar slipje

in één vloeiende beweging kapottrek. Ze begint denk ik al met klaarkomen, zo schokt haar lijfje, en ze ademt onrustig door haar neus, ze is nerveus, wat ik versta.

‘Nu gaan we lekker neuken!’ roep ik uit, ik duw haar met haar buik op de tafel, schuif haar rokje omhoog, het enige wat ze nog draagt buiten haar kousen en schoenen, waarop enig wringwerk volgt, want ik geloof nooit dat iemand dáár al ooit iets meer dan een vinger in gestoken heeft, zo nauw is dat natte ding. Snel gaat het zijn gang, en ze lijkt het heerlijk te vinden, want ze komt bijna niet meer bij van het klaarkomen.

Dan is het tijd voor de finale, waarbij ik bijdehand haar hoofd naar achteren trek en haar neus dichtknijp. In combinatie met de prop in haar dellenbek doet deze actie wonderen: haar gespartel wordt al na enkele tellen voelbaar zwakker, en het is een wonder hoe ze als een slappe vod aanvoelt, nét op het moment dat ik met luid gebulder mijn zaad in haar verbazingwekkende spleet schiet. Zwanger zal ze er zeker niet meer van worden.

Dit was werkelijk een van de beste neukpartijen uit mijn hele leven, bedenk ik, en ik zeg het haar ook, strelend door haar haar, dat door het tumult is losgekomen uit de omknelling van de paardenstaart.

Achteraf denkt men: wat een lekker smerig wijf had dit kunnen worden, met haar lichtjes schele kop, waar talloze hete venten zich de pleuris aan hadden kunnen neuken, al dan niet tegen betaling, ware het niet dat het nu in één klap allemaal voorbij was, maar men had er dan ook enorm veel plezier aan beleefd, en dat telt ook, en bovendien worden alle wijven later uitgezakt en vies, dus in zekere zin werd dat haar bij dezen helemaal bespaard.

‘Alle wijven’ is een veralgemening, geef ik toe. Op basis van persoonlijk en dus subjectief, maar daarom niet minder nauwkeurig onderzoek, uitgevoerd over een periode van dertig jaar, heb ik het over zeventig tot tachtig procent, die bezwijken onder de druk van de zwaartekracht; want wat ons met de voeten op de grond houdt, is ironisch genoeg tevens verantwoordelijk voor de verzakkingen die optreden, zodra een bepaalde leeftijd gepasseerd is en bepaalde spiergroepen versoepeld zijn.

De andere groep, twintig tot dertig procent, blijft grotendeels gespaard van deze verschijnselen, door de band genomen doordat zij graatmager zijn en er niets uit te rekken valt, wat niet betekent dat zij de drieste dans van de wassende jaren ontspringen. Want ook zij worden lelijker met de tijd, alleen uit dit zich niet in bulten, spatten, sinaasappelspek, driedubbel gelaagde konten en langwerpige, futloze tietten, maar worden zij rimpelig en grijs, en zien zij er gaandeweg steeds boosaardiger uit, inderdaad lijken zij op heksen. Als men u vraagt welke van de twee ge zoudt verkiezen, weliswaar niet om een wafel mee te gaan eten maar om het liefdesspel mee te spelen, dan kunt ge het best goed nadenken en net zo lang twijfelen tot men de vraag vergeten is, want noch de aanblik van de scheefgezakte, uit rollen en plooiën bestaande vetlap, noch die van de bleekgrijze, met pigmentvlekken bedekte en perkamentachtig aanvoelende verschijning van de oudere panlat is van dien aard dat je tot een bevredigende romance kunt overgaan. Zeg gewoon, op een zo luchtig mogelijke toon: ‘Hier moet ik even mijn beste denkvermogens aan besteden, vriend!’, begin gaandeweg over iets anders, en maak u vervolgens met een smoes uit de voeten, want prettig zal het niet zijn

– tenzij de vraag theoretisch was bedoeld, natuurlijk, maar men kan maar beter voorzichtig zijn.

Het zij zo.

In gedachten zie ik haar. Blozend knikt zij mij toe vanaf de stoep, klaar om haar fiets te bestijgen, en zegt: ‘De resultaten worden verwerkt en kenbaar gemaakt in het laatste trimester van het schooljaar, en u ontvangt als deelnemer dan ook een brief met uitleg.’ Ik denk: deelnemer, ja ja, als ik u nog eens tegenkom, ga ik wel eens aan iets anders deelnemen, frisse poes, maar ik zeg: ‘Bedankt, en tot ziens, meisje, nog veel succes, en voorzichtig in het verkeer! En goed studeren’, en dan lacht zij alsof zij het heeft begrepen.

## TWAALF

Pleasant is dit niet. Er zijn zaken die ik mij nog glashelder voor de geest kan halen. De rest hebben ze onder hypnose naar boven getoverd.

Dit ene moment herinner ik mij het scherpst. Ik was zes jaar. Mijn vader was handelsreiziger, hij maakte elke week een rondrit van vier of vijf dagen naar klanten, en verbleef dan in een hotel. Ik bleef thuis achter bij mijn moeder, een berg van een vrouw, men kan haast niet bevatten dat ik ooit aan haar ben ontsproten, want ik ben misschien niet moeders mooiste, maar ik heb in mijn leven toch de nodige wijven gehad, wat erop wijst dat ik op mijn manier aantrekkelijk ben, ofschoon sommigen het ook louter voor het geld doen.

Maar ze was tot dusver een goede moeder geweest, ze gaf mij vaak waar ik om vroeg en ze was best wel lief. Ik had die nacht overgegeven in mijn bed. Ik voelde mij al bij het slapengaan misselijk, waarschijnlijk van te vettig eten. Ik had het na mijn kotspartij voor een tijd op een roepen gezet, daarna op een huilen. Toen er niemand reageerde, stapte ik uit bed en ging de trap af.

Een vreemd, grommend geluid uit de woonkamer deed mij aarzelen. Het leek op het gemor van een hond, maar die hadden wij niet. Ik voelde mij angstig en wachtte een paar minuten onder aan de trap; het geluid hield niet op, maar het werd ook niet heviger en ik dacht: toch eens loeren.

Voorzichtig opende ik de deur. Het was donker, maar door de kier zag ik, in het flauwe schijnsel van een schemerlamp, op haar knieën op de sofa mijn moeder zitten,

wijdbeens, met haar jurk opgetrokken. Ze bewoog traag haar enorme lichaam naar voor en naar achter. Ze had haar hoofd achterovergeworpen; zij was het die het gegrom voortbracht.

Toen mijn ogen verder wenden aan het duister, zag ik tussen haar billen een oor. Het leek alsof er aan haar dijen een stuk hoofd ontsnapte, maar dan zonder gezicht. Uit dat oor, of daaromtrent, klonk, nauwelijks hoorbaar, een gesmoord geluid, een onregelmatig happen naar lucht, alsof er iemand aan het stikken was.

‘Harder’, hoorde ik mijn moeder hijgen. ‘Harder godverdomme.’ Haar bewegingen versnelden, ik zag het oor bewegen, het geluid van versmachten nam toe, net als mijn angst. Mijn moeders reusachtige lijf begon te trillen, haar gekerm werd rauwer en luider, en zonder het goed te beseffen, ziek en slaapdronken en ontdaan, flapte ik er ‘Mama?’ uit.

Zij schoot overeind, voor zover een olifant overeind kan schieten, en zocht mij met haar verwilderde ogen. Ik had haar nog nooit echt lelijke dingen horen zeggen, zelfs niet als ik deugnietrij had uitgehaald, maar toen was het wel ineens raak. ‘Godverdoeme, vuile kleine!’ spuwde ze. ‘Wat doet gij uit uw bed?’

‘Ik heb overgegeven’, antwoordde ik, snikkend, en door mijn tranen heen zag ik dat er zich van haar billen een gedaante, een tronie losmaakte, het oor kreeg een gezicht, en het was mijn tante Albertina.

‘Vuile kleine!’ zei ook zij, al was ze dermate buiten adem dat het amper hoorbaar was. Met haar dikke tong likte ze aan haar lippen. Wankelend stond mijn moeder op, en liet haar jurk uit haar oksels vallen. Albertina veegde met haar linkerhand haar mond schoon, en allebei bleven ze intus-

sen met een dreigende, duivelse blik in mijn richting kijken.

‘Wat doet gij uit uw bed?’ herhaalde mijn moeder ietwat zinloos, waarop ik herhaalde dat ik overgegeven had en dat ik geroepen had, maar dat niemand mij was komen helpen.

‘Kom binnen en doe de deur dicht’, beval mijn moeder. Ze lokte mij met haar wijsvinger. ‘Kom hier’, zei ze streng.

Ik ging voetje voor voetje naar haar toe. Ze pakte mijn nachtjapon beet, en trok mij tegen zich aan.

Vraag mij niet waarom, en ik heb het hun nooit meer kunnen vragen, maar ik heb van mijn ouders nooit een normale pyjama gekregen. Hadden zij op een dochtertje gehoopt? Mogelijk. Steeds werd ik de trap op gebracht of gestuurd in een jurkje, wat ik nooit ter discussie stelde, uiteraard, want ik wist niet beter, tot de dag dat wij een driedaags uitstapje naar de zee maakten met de klas, en het rond bedtijd klonk alsof iemand nog rap een komische film had opgezet, buiten mijn gezichtsveld, want de hele klas stond te hikken en zich te verslikken van het lachen, overdreven, maar ge weet hoe kinderen in groep zijn. Snel genoeg had ik door dat de hilariteit over mij ging, en kon ik vaststellen dat ik inderdaad de enige van al deze kereltjes was die niet in een tweedelig jongenskostuum gekleed ging. Sindsdien zijn ze mij altijd ‘poppemie’ blijven noemen, wat mij in het begin erg stak, maar op de duur was ik het zo gewend dat ik het bijna niet meer hoorde, en het zelfs een soort van geuzennaam werd, wat ook verklaart waarom ik hiervoor later nooit één van hen met een listige wraakoefening heb bedacht, hoewel enkelen dit strikt genomen, ook op andere gronden, verdienden.

Voor mijn ouders heb ik dit voorval altijd stug geheimgehouden – ze zouden dit niet plezant gevonden hebben, dat hun enige zoon zo werd aangesproken, ‘poppemie’.

Het zij zo.

‘Gij gaat hier niks van tegen uw vader vertellen’, zei mijn moeder, opeens op rustige toon. ‘Als ge hier iets van tegen uw vader zegt, dan zal het uw beste dag niet zijn. Verstaan?’

Ik knikte hevig, vechtend tegen de tranen.

Liefdevol omarmde zij mij.

Vanuit die omhelzing zag ik tante Albertina loensend en smakkend op de sofa liggen, bevrijd van mijn moeder, maar duidelijk nog altijd sterk onder de indruk. Met haar tong maakte ze haar bovenste tanden schoon, waarna ze een boer liet.

## DERTIEN

Nu goed. Het was mij, als jeugdige puit, niet voor de volle honderd procent duidelijk wát ik niet aan mijn vader mocht vertellen: dat ik mijn moeder op tante Albertina's gezicht had zien zitten, een hond nadoend, of dat tante Albertina tout court bij ons thuis was geweest, want mijn vader had al lang een of andere onduidelijke maar hardnekkige ruzie met zijn zus, of simpelweg dat ik in mijn bed had overgegeven – een kind zoekt het vaak bij zichzelf. Ik liep er nog een halve dag over na te denken, en ten slotte besloot ik om eenvoudigweg over alles te zwijgen, ook over het feit dat het naar vis rook in onze woonkamer, wat met behulp van een spuitbus met dennengeur was weggewerkt, en dat kwam nogal onnatuurlijk over, aangezien wij midden in de stad woonden.

Toen mijn pa's avonds na vier dagen afwezigheid thuis kwam en wij met ons drieën zaten te eten, vertelde hij verhalen over de dingen die hij die week had beleefd; er was een bijzonder interessante vertelling bij over een klein hotel waar hij had overnacht, in een verre provincie, geen grote luxe.

Midden in de nacht was hij wakker geworden, en in het weinige licht dat door de gordijnen kwam, zag hij in het midden van de kamer een gedaante staan, op een meter of drie van zijn bed.

Hij had de lamp op zijn nachtkastje aangeknipt en zag vervolgens dat het de eigenaar van het hotel was die daar stond, stokstijf, met zijn schouders opgetrokken en de armen strak naast het lichaam en de kin vooruit, als een